

vidt der herved menes en Pension, som Staten giver dem under Navn af Invaliddepension, da forekommer det mig, som før berørt, at den invalide Soldat har en fuldkommen saa stor Udførelse dertil, som den almindelige Embedsmand. Det forekommer mig, at jo mindre Erstatning Soldaten faaer for sin almindelige Tjeneste, desto større bør det Krav være, som han har Fordring paa, saasnart han ved denne Tjeneste bliver kastet i en saadan Ulykke. Naar saaledes den ærede Forslagsstiller bemærker, at hvis en ung Mand, for at udtjene sin Bernepligt, gaaer ind som Frivillig under Krigen og tjener sig op til Officeer, og han da mister en Arm eller paa lignende Maade kommer til Skade, saa vilde det være formeget, om Staten skulde overtage at forsørge eller pensionere ham som en anden Officier, da han maaskee endog kunde være ret glad eller dog ikke være saa stort misfornøjet med, at han havde mistet sin Arm, og derved tillige var befriet for sin Bernepligt. Jeg troer nu rigtignok, det vilde være et Særshyn af en Soldat, som gaaer frivillig med som Soldat, og som dog har en saadan Modbydelighed mod Bernepligten, at han gjerne vil opoffre sin Arm, for at blive fri for den; jeg kan overhovedet ikke indsee, hvorfor en Embedsmand, det vil sige en Linie-officeer eller en anden Officeer, der mister et saadant Lem under Udførelsen af sine Embedsfunctioner, hvorfor han ikke ligesaavel ifølge sin aandelige Dygtighed skulde kunne erhverve sig Noget ved den Arm, han havde tilbage, som den frivillige Soldat; jeg kan i den Henseende ikke see, nogen Forskjel. Imidlertid vil jeg ikke gaae nærmere ind paa selv Forslaget, da jeg antager, at der paa et senere Punkt i Discussionen maaskee vil blive bedre Leilighed hertil.

Grundtvig: Jeg skulde maaskee ikke idag paa det nærværende Trin af Sagen have taget Ordet, eftersom jeg allerede, da dette Lovforslag blev indbragt, har sagt, saa tydeligt som jeg kunde, at jeg for min Deel hverken i det Hele yndede Retningen og heller ikke paa den anden Side kunde ansee Diebliffet for betimeligt, men ansaae det netop for det Modsatte. Jeg skulde derfor neppes idag have talt mere derom, dersom ikke en æret Rigsdagsmand,

den 2den fra Skanderborg Amt (M. Drewsen), havde paa en egen Maade omtalt hvad jeg forrige Gang yttrede. Om Smag og Behag skal jeg ikke trættes, men det syntes dog ikke mere end billigt, og ialtsald maa jeg finde det billigt, at Forsamlingen erindres om, hvis den skulde have glemt det, at jeg erklærede, det var paa ingen Maade min Mening, at Staten Intet skulde gjøre for dem, som ere blevne vansføre eller aflægs i Statens Tjeneste; jeg meente blot, som jeg sagde, at hvad der efter min Overbeviisning for Diebliffet, imedens vi endnu ikke vide, om vi kun have begyndt Krigen eller ere nær ved dens Ende, hvad der da kunde og burde gjøres, var, at man stillede en Sum til Finanzministerens Raadighed, hvorved Trang hos dem, som have mistet Lemmer eller Forlighed i Krigen, kunde afhjælpes for Diebliffet, saavidt som det ikke skete ved de paa anden Maade samlede Bidrag. Jeg har derfor kun foretrukket den Maade, at sammenfkyde frivilligt, og deraf at bestemme Bidragene til deres Forsorgelse; jeg har kun foretrukket den, forsaavidt som jeg dermed vilde fralægge mig den Bøvelse, at jeg skulde, naar jeg betragter det personligt, eller jeg sætter mig i deres Sted, som for deres Fædreland opoffre, hvad der ellers udvortes er os meest dyrebart, at det skulde være mig kærere, at kunne med Trods, om jeg vilde, kræve en Slags Erstatning eller Forsorgelse af Staten, end at jeg med Taknemmelighed maatte modtage, hvad mine Medborgere og Landsmand dybt folte, jeg ikke blot havde ærligt fortjent, men hvad de ogsaa inderligt gjerne stænkede mig. Det var kun derom, jeg talte, og altsaa ikke for paa nogen Maade at fraraade eller forhindre, at der skulde fra Statens Side gjøres Alt, hvad gjøres kunde; thi i Henseende til Staten da stod jeg kun paa, hvad vi maae staae paa til Enden, at vi ikke gaae hen og paatage os eller paalægge Staten Forpligtelser, som vi slet ikke vide, om den nogenstunde vil være istand til at opfylde. Kun dette var det, og jeg skal ikke tale mere herom paa nærværende Trin; men da jeg nu er kommet til Orde, maa jeg dog yttre mig imod, hvad Forslagsstilleren idag aldeles forkasteligt talte om Stiftelser for saadanne udtjente eller aflægs og vansføre Kri-